

WHO IS MY NEIGHBOR?

Fr. John Konkle

A neighbor is one who is near, or one who draws near. We use the word primarily to mean geographical nearness: the people who live near my home; the people who sit near me in a classroom; countries that border my country. To the Israelite in Jesus' time, however, the word was used more broadly. In the Old Testament, 'neighbor', πλησίον in Greek, refers almost exclusively to kinsmen, i.e., to fellow Jews. This is not so much a spatial nearness as it is an ethnic and religious nearness.

It would have been this broader sense of the word 'neighbor' that a lawyer, a teacher of the law, had in mind when he asked Jesus: "Who is my neighbor?" (Lk 10:29). In reply, Jesus offers the well known parable of the Good Samaritan: "A man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell among robbers, who stripped him and beat him, and departed, leaving him half dead. Now by chance a priest was going down that road; and when he saw him he passed by on the other side. So likewise a Levite, when he came to the place and saw him, passed by on the other side. But a Samaritan, as he journeyed, came to where he was; and when he saw him, he had compassion, and went to him and bound up his wounds, pouring on oil and wine; then he set him on his own beast and brought him to an inn, and took care of him. And the next day he took out two denarii and gave them to the innkeeper, saying, 'Take care of him; and whatever more you spend, I will repay you when I come back'" (Lk.10:30-35).

Jesus proceeds to ask the lawyer, "Which of these three, do you think, proved neighbor to the man who fell among the robbers?" (Lk 10:36). The subtle and profound twist which Jesus offers in response to the lawyer's inquiry requires him, in order to answer Jesus' question, to put himself in the place of the injured man, the man left half dead. Only that person is in a position to answer the question "Who is my neighbor?" His neighbor is the one who comes to his aid in a time of need.

In this way, the parable asks all of us to view ourselves as wounded, even mortally wounded, awaiting our death. What are these wounds? Who are those who have afflicted us, and brought us to the place of destruction. Hear the words that we sing during the fifth week of Great Lent: "Like the man who fell among thieves and was wounded, I have also fallen because of my sins, and my soul has been wounded. To whom shall I fly for healing, but to Thee, Physician of souls and bodies? Pour out upon me Thy great

Mercy, O God” (Aposticha of Vespers, Monday of the fifth week; *The Lenten Triodion Supplement*, p. 243).

This interpretation, which is developed by many of the Holy Fathers East and West (e.g., Sts. John Chrysostom and Ambrose), is repeatedly expressed in the hymns of the fifth week of Great Lent, describing our enemies and afflictions variously as our sins, disobedience, passions, thoughts, and lusts. Sometimes the robbers are described as demons masquerading as angels of light or as bodiless thieves. What wounds us? Our envy and anger, our self-justification and vainglory, our anxieties and fears, our gluttony and greed, our lusts and laziness, our gossip and judgmentalness. King David aptly describes our state in one of the Six Psalms that are said every morning in Matins: “My wounds grow foul and fester because of my foolishness; I am utterly bowed down and prostrate; all the day I go about mourning. For my loins are filled with burning, and there is no soundness in my flesh. I am utterly spent and crushed; I groan because of the tumult of my heart. Lord, all my longing is known to thee, my sighing is not hidden from thee. My heart throbs, my strength fails me; and the light of my eyes—it also has gone from me. My friends and companions stand aloof from my plague, and my kinsmen stand afar off” (Ps 38:5-11).

Sin tortures every aspect of our being including the physical effects David describes here. Our wounds are self-inflicted, but we are not able to heal ourselves. If we see ourselves as the man left half-dead in our Lord’s parable, then who is the Good Samaritan? Who will draw near to us? Who will bind our wounds, take us to safety, and provide for our long term rehabilitation? “To whom shall I fly for healing,” as we read in the above Lenten hymn, “but to Thee, Physician of souls and bodies? Pour out upon me Thy great Mercy, O God.” Christ Himself is our Physician; He is the Samaritan who alone can be called good, and who alone is able to draw near to us with genuine healing grace. He doesn’t avoid us; we are not a bothersome interruption to His more important business; He is not afraid to enter our foul and festering condition.

So often the Holy Gospels record scenes parallel to this parable: the blind man on the road to Jericho (cf. Lk 18:35-43), the ten lepers who stood at a distance (cf. Lk 17:12), Zacchaeus the Publican of short stature (cf. Lk 19:2), the woman with the flow of blood (cf. Mk 5:25-29). All these and many more found themselves along Jesus’ route as He traveled from place to place, and what did they do? They dared to cry out; they dared to climb a tree; they dared to touch the hem of His garment. They dared to forget about themselves, their own ego, what others will think of them, so that they could focus solely on the One who alone could heal them. And so too,

we must lay aside every earthly care and with them cry out, “Lord, Jesus, Christ, Son of God, have mercy on me, a sinner.”

When we are helped in time of need, we are naturally grateful, often in proportion to the difficulties we faced. As St Ambrose notes, “since none is closer than He Who tended our wounds, let us love Him as our Lord, let us also love Him as our Neighbor” (*Exposition of the Holy Gospel According to St. Luke*, VII § 84). On one occasion our Lord was invited over to Simon the Pharisee's home to dine. “A sinful woman” came and started to wash Jesus’ feet with her tears and dry them with her hair. Simon was thinking that if Jesus was a prophet He would know the sort of woman who was touching Him, the implication being, of course, that if He did know He certainly would not let her touch Him. Jesus, being aware of Simon’s thoughts, initiates the following dialogue: “Simon, I have something to say to you.” And [Simon] answered, “What is it, Teacher?” “A certain creditor had two debtors; one owed five hundred denarii, and the other fifty. When they could not pay, he forgave them both. Now which of them will love him more?” Simon answered, “The one, I suppose, to whom he forgave more.” And He said to him, “You have judged rightly.” Then turning toward the woman He said to Simon, “Do you see this woman? I entered your house, you gave Me no water for My feet, but she has wet My feet with her tears and wiped them with her hair. You gave Me no kiss, but from the time I came in she has not ceased to kiss My feet. You did not anoint My head with oil, but she has anointed My feet with ointment. Therefore I tell you, her sins, which are many, are forgiven, for she loved much; but he who is forgiven little, loves little.” And He said to her, “Your sins are forgiven” (Lk 7:40-48).

So often we want to be like Simon the Pharisee—pretending that we are healthy, that our sins are few and of small consequence. The sad result is that even though we are dinning with Jesus, we will not let Him draw near to us. It seems that even He cannot prove to be our neighbor if we push Him away. But the sinful woman was allowed to draw near to Jesus, to touch Him, and in granting this He proved to be her neighbor; to bring healing to her broken life. She was forgiven much not because she had committed more sins than Simon, but rather because she set aside all pretense while Simon retained his blinding air of superiority. She was willing to openly and humbly admit her sins while Simon could not even lower himself to properly provide for the needs of his invited guest. She loved our Lord much, but Simon loved Him little.

Our Lord comes to the aid of those who humble themselves, who admit their need for His healing presence to permeate their lives. As Saint Luke tells us, when the lawyer asked his question of Jesus, “Who is my

neighbor?”, he does so to “justify himself” (Lk 10:29). “Surely it will be obvious,” he must have been thinking, “that no matter what definition of ‘neighbor’ Jesus provides it will reveal that I love my neighbor and thus fulfill that requirement of the law.” But, as with Simon the Pharisee, this self-justification is simply the revelation of his myopic self-assurance that blocks the reception of God’s merciful love.

If we turn now to the context which prompted the lawyer to ask Jesus about his neighbor, we’ll see just how far reaching Jesus’ parable of the Good Samaritan is. And behold, a lawyer stood up to put him to the test, saying, “Teacher, what shall I do to inherit eternal life?” He said to him, “What is written in the law? How do you read?” And he answered, “You shall love the Lord your God with all your heart, and with all your soul, and with all your strength, and with all your mind; and your neighbor as yourself.” And He said to him, “You have answered right; do this, and you will live” (Lk 10:25-28).

Eternal life is given to those who love—to those who love God with their whole being and love their neighbor as themselves. We have already seen that the parable of the Good Samaritan reveals how our love for God arises from our willingness to see and experience ourselves as being wounded by our own sins, dying along the side of life’s road with no one to help, crying out for Jesus to draw near and heal us. To love God with *all* our heart requires that we let Him *heal all* our heart. To love God with all our soul and with all our strength and with all our mind requires that we let him heal the sinful wounds that pierce every facet of our being. For as we are healed and forgiven of much, so also we will love Him much.

What can we say, however, about love of neighbor? How does seeing ourselves as the wounded man aid us in loving our neighbor? Blessed Augustine says not only are we to see ourselves as the wounded one who has been brought by Christ to the inn (the Church), but also as the innkeeper. “We [as the Church] are performing the duties of the innkeeper. He was told, ‘If you spend any more, I will pay you when I return.’ If only we spent at least as much as we have received! However much we spend, brothers and sisters, it is the Lord’s money” (Sermon 179A, 8). When Jesus sent his disciples out to preach He told them “freely you have received, freely give” (Mt 10:8). We cannot give what we have not received. By allowing ourselves to be healed by Christ, we are able to offer that healing to the injured and broken people we come across on our life’s travels. This is the calling of the Church.

If we attempt to heal others with our own strength, even with the best that this world has to offer, we will be avoiding their truest and deepest needs, and in so doing we show ourselves to be like the priest and Levite

passing by their true, spiritual suffering. It is for this reason, and in this way, that St. Paul exhorts the Church in Corinth: “Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, the Father of mercies and God of all comfort, who comforts us in all our affliction, so that we may be able to comfort those who are in any affliction, with the comfort with which we ourselves are comforted by God” (2 Cor 1:3-4). God, in Christ Jesus, draws near to us in all our afflictions so that we may in turn comfort others “with *the comfort with which we ourselves are comforted.*” This is a beautiful image. It is the image of Christ drawing near to us, proving Himself a neighbor to us, so that we might truly draw near to others and so prove to be their neighbor.

Who is my neighbor? My neighbor is Christ Himself. He alone draws near to the deepest recesses of my afflicted soul. And his healing touch is what moves me to love much, both Him with my whole being and others with the divine mercy that has been freely granted to me. ■

GREAT LENT 2013 RETREATS AT THE MONASTERY

TEENS RETREAT

Third Weekend of Great Lent

April 5-7, 2013

For information and registration contact

Sbdn. Bill Frencheck at:

734-495-3602

ORTHODOX CHRISTIAN FELLOWSHIP (OCF)

Fifth Weekend of Great Lent

APRIL 19-21, 2013

For information and registration contact

Jessica Precop at:

734-776-0805

THE ROLE OF THE CHRISTIAN WOMAN IN THE FUTURE OF THE ORTHODOX CHURCH

It is said that the woman is a part of man and man is a part of woman, and one without the other cannot be imagined. The complete, whole person is both masculine and feminine at the same time. The biblical benediction invites both man and woman to have dominion over the whole earth, to cultivate it and to make it bare fruit and to offer those fruits in worship as an offering to the Creator. Together they have the vocation of being the kings and priests of the creation and celebrants of the cosmic liturgy. Sts. Gregory of Nissa, Basil the Great and John Chrysostom unanimously agree that the woman is strong, showing herself to be equal and even superior to man in battles of faith. The second chapter of the Book of Genesis talks about the creation of Eve, when God put Adam to sleep and taking a rib out of him He created the woman and Adam said: “ this is at last bone of my bone and flesh of my flesh; she shall be called Woman because she was taken out of man” (Gen. 2:23). Having been created after Adam does not imply that the woman should be subordinated to man. Taken from man, woman is not inferior to him but rather she is "interior" to him. He (Adam) acknowledged therefore the fact that man is not complete without woman. This shows that the woman was different than man but at the same time like him; and the two were one.

The Holy Scripture sais that man and woman will be united, will be one not only by a physical union but the oneness that represents the Church. No one is more of a member of the Church than the other. From an Orthodox point of view man and woman are equal in God’s plan of Salvation. From a liturgical point, the woman is a priest after the model of the Mother of God who offers the child of her womb to God, thus performing a priestly function.

If we look at Jesus’ attitude and relationship with women while on earth, we see that although He assumed His historical condition as a masculine human being, the values He exalted, especially on the Sermon on the mountain, are those which according to cultural tradition—particularly in the West—are supposed to be feminine: gentleness, humility, forgiveness of offenses, nonviolence (cf. Mt. 11-29; 5). Jesus did not hide His emotions either: He wept at the tomb of Lazarus; He took care of the sick, man and women alike by healing their physical and moral wounds as he did for the paralytic described in the gospels of Matthew (9:2); Mark (2:3), and Lk. (5:18), as well as the crippled and bent over woman from Luke (cf. 13:10-13).

Jesus spoke with women, He asked them questions, He allowed them also to ask questions and their dialogs were fruitful: With the Samaritan woman Jesus confided the secret about the worship "in spirit and truth;" the conversation with the Canaanite woman ended up in sort of an opening of the Gospel to the gentiles. Among Jesus' intimate friends, beside the apostles Peter, James and John, we find Martha, Mary of Bethany and Mary of Magdala. He recognized the faith and love of the sinful woman who washed His feet, even though she put Him in an embarrassing situation. He did not rebuke her but said to her "your faith has saved you! Go in peace" (Lk 7:36-50). He healed Peter's mother-in-law by touching her, a gesture not accepted in the Old Testament tradition. He had compassion on the Widow of Nain by raising her son from the dead.

In these few examples we see how Jesus has disregarded the Sabbath, the purity laws and the attitude on women in the Old Law in general. He gives us the example of the woman who ransacked her house to find the lost coin which represents the kingdom of heaven to show us the burning desire she had for the kingdom. He accepted the widow's mite as being of more value than the wealth of the rich.

In the early Church the gatherings in the homes formed the first Church nucleus thus bringing up the importance of the family; With regards to family, Jesus also abolishes the Mosaic tradition of accepting divorce proclaiming that marriage is eternal.

In the book of Acts we find what was the first Christian community, the nucleus of the Church : "All these with one accord, devoted themselves to prayer together with the **women** and **Mary** the mother of Jesus and with His brothers" (Acts 1:14). Also in the Book of Acts we find references to the prophesy of Joel: "And in the last days it shall be, God declares, that I will pour out my Spirit upon all flesh and your sons and your **daughters** shall prophesy and your young man shall see visions and your old man shall dream dreams; and on my menservants and my **maidservants** in those days I will pour out my Spirit; and they shall prophesy" (2: 17-18).

In our culture today the role of the women is colossal! The society we live in is not Christian; the schools where our children receive their education and where they spend a good part of the day is not Christian. Today's culture is not favorable to Christianity. Today's culture is based on information. There is too much information. But information is not enough for the formation of a person.

How do we live our lives in this culture? The woman in the Orthodox Tradition is holy—as the Church is holy—both in the Church and in the family. The woman is the key element in the religious education in the context of the family. The main role of the woman, of the mother, is to raise

children in the Orthodox tradition. According to the Proverbs the foundation of culture and character is achieved during the first seven years of formation received at home. The education the child receives in school is formal and informational and much of it will be forgotten and not put to use. The education the child receives at home, will not be forgotten and it will be used in the years of maturity, even if during the teens or young adult years the child might leave the Church. It is the mother who sees to the setting up of the family altar with the icons and the oil lamp, the prayer book, the Book of Psalms and the Bible; the child knows that to be the family prayer corner.

The principal role of the women in the future of the Orthodox Church is to be mothers and house wives. We all know that this is contrary to today's culture that tells us that career and profession are more important than family. If the Christian woman allows herself to be influenced by the culture, than the future of the Church will be in danger because the child will not receive the same education and formation in the day care centers, or with baby-sitters. The mother must set aside the time to spend with the child. Family is more important than any profession.

We pray and hope that the Orthodox Christian woman will realize and understand how important her role is and the responsibility she has for the future of the Church. It is said that during the persecution of the Church the pagans were admiring the Christian children for their education, manners and conduct. How wonderful would be if in our culture/society today we the Orthodox would indeed make a deep impression by our way of life.

But isn't the role of the father also important in the raising of the children? Yes, it is equally important but it is different. The father is the provider and the protector of the family. When he comes home from work, he too finds a warm and welcoming house, wife, and children. Both parents have a role in the education of the children. If children do not receive their Christian/Orthodox formation when they are young, the next generation will not stay in the Church, but will be swept by other movements, and other so called religious groups that will educate them in other types of spirituality. In the Orthodox Countries, there are not any Sunday schools or summer religious camps because everything was done in the context of the Church. There was no need for the Church to organize these activities because the life of the Church was the life of the people; usually the school schedule and that of social activities were planned according to the Church calendar. A general education without religious education is incomplete. How is education done in the family and in the Church? A true education is training not theory. Theory, intellectual information, does not save. The mother takes the child by hand and teaches him how to venerate the icons,

takes the child to the priest for confession; teaches how to fast and how to prepare to honor the Great Feasts of the Church and the saints; takes the child to the hospital or nursing home to visit the sic and the elderly; teaches the child to be kind to others and to ask forgiveness; teaches about the Holy Sacraments; the mother sets the example and the child imitates; This is salvation! If the religious life is practiced in the home the children and later adults will continue to practice it in their own families, and the Church will continue to exist. This is the first and foremost role of the woman in the church.

There is much more that women do; The true Orthodox Christian woman is the example of what “The Woman” was meant to be from the beginning; what God has intended the woman to be. And this is what the “second Eve,” the Virgin Mary achieved par excellence. Women are what we know as Myrhbeares: the ones who see that the church is clean, that the vestments are pressed, that the church is decorated for the Feast, that a festive meal is prepared for a special occasion; That the men took care of their responsibilities; Women come with ideas for projects for the youth and the children; they know how to raise money for the upkeep of the church and for charity. Not only are they the religious educators in the family but they extend this to the formal education in Sunday Schools. They are the ones who MUST train the young generation to continue the tradition, pass on the functions to the younger generation. This is a great responsibility. The material, administrative aspect of the Church as an institution depends so much on the talents and participation of the women. This is the teaching we received from the Holy Apostles and the Holy Fathers and this is how tradition was created: As the elders have taught us! The practice of the faith, the material and administrative aspect of the church makes for the spiritual life also, for we are body and soul.

For those women who do not have the vocation of being wives and mothers, there is the monastic life or the celibate life, a life that must be dedicated to the Church, under the guidance and supervision of a spiritual leader, such as the parish priest, an elder woman in the Church, or part of a monastic community. The single woman in the Church community has much responsibility in offering the time and talents to the Church; she becomes the big sister, everyone’s friend and helper. There is so much “diakonia” for the women of the Church!

The myrhbearing women and the saints of the Church, and last but not least, The Virgin Mary, are the examples, the role models for the Orthodox Christian women. Each generation of women in the Church becomes the Myrhbearing, the saints, the role models for the next generation. ■

CINE ESTE APROAPELE MEU?

Pr. John Konkle

Aproapele este acela care este alături, care se învecinează cu mine. Cuvântul este folosit mai mult pentru a indica apropiere geografică: persoanele care locuiesc alături de casa mea; persoanele care stau alături de mine în clasă; țări care se învecinează cu țara mea. Pe timpul lui Iisus, însă, pentru Israeliti cuvântul avea o folosință mult mai largă. În Vechiul Testament ‘vecin’ (πλησίον în limba Greacă), se referă aproape exclusiv la rudă, la neam, de același sânge, respectiv la tovarășii lor Evrei. În acest context nu este atât o apropiere fizică cât una etnică și religioasă.

A fost probabil acest sens mai larg al cuvântului “aproape” pe care l’a avut în gând învățătorul legii când l’a întrebat pe Iisus: “Cine este aproapele meu?” (Luca 10:29). Ca răspuns Iisus oferă bine cunoscuta parabolă a Bunului Samarinean: “...un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea și un Levit, ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături. Iar un Samarinean, mergând pe cale, a venit la el, și văzându-l i s’a făcut milă. Și apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și a zis: Ai grijă de el, și ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da” (Luca 10:30-35).

Iisus atunci îl întreabă pe învățător: “Care dintre acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?” (Luca 10:36). Modul subtil și profund în care Iisus răspunde, îl obligă pe învățător să se pună el însuși în locul celui rănit și lăsat jumătate mort. Numai persoana aceea este în poziție să răspundă la întrebarea: “Cine este aproapele meu?” Aproapele este acela care vine în ajutor la timp de nevoie.

În felul acesta, parabola ne obligă pe toți să ne privim ca răniți, chiar răniți de moarte, așteptându-ne sfârșitul. Care sunt aceste răni? Cine sunt cei care ne-au rănit și ne-au adus la punctul de distrugere. Iată ce cântăm în a cincea săptămână din Postul Mare: “Ca cel ce a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu pentru păcatele mele, și sufletul meu este rănit. Către cine voi scăpa să mă tămăduiesc, fără numai către Tine vindecătorul sufletelor și al trupurilor? Varsă peste mine, Dumnezeule, mila Ta cea mare” (Triodul, săptămâna a 5-a a Postului, Stihovna, glasul al 8-lea, pg. 339).

Această interpretare, care a fost dezvoltată de mulți dintre Sfinții Părinți din est și din vest (ex: Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Ambrosie și alții) se repetă mereu în imnografia săptămânii a cincea din Postul Mare, descriind pe inamicii și durerile noastre ca fiind păcatele noastre, neascultarea, patimile, gândurile, poftele. Uneori diavolii sunt portretizați ca fiind îngeri de lumină, iar alții hoți fără trup. Ce ne rănește pe noi? Invidia și mânia, justificarea și mândria, îngrijorarea și frica, zgârcenia și lăcomia, poftele și lenea, bârfa și judecata. Profetul David descrie starea noastră într'unul din cei șase psalmi care se recită zilnic la Utrenie: "Împuțitu-s-au și au putrezit rănilile mele, de la fața nebuniei mele. Chinuitu-m-am și m-am gârbovit până în sfârșit, toată ziua măhnindu-mă umblam. Că șalele mele s'au numplut de ocări și nu este vindecare în trupul meu. Necăjitu-m-am și m-am smerit foarte; răcnit-am din suspinarea inimii mele. Doamne, înaintea Ta este toată dorirea mea și suspinul meu de la Tine nu s'a ascuns. Inima mea s'a tulburat, părăsindu-mă tăria mea și lumina ochilor mei și aceasta nu este cu mine. Prietenii mei și vecinii mei în preajma mea s'au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat" (Ps. 37:5-11).

Păcatul torturează fiecare aspect al persoanei noastre, inclusiv efectele fizice pe care le descrie David. Rănilile noastre sunt pricinuite de noi înșine, dar noi nu ne putem vindeca singuri. Dacă ne vedem ca fiind bărbatul lăsat jumătate mort din parabola Domnului Iisus, atunci cine este Bunul Samarinean? Cine se va apropia de noi? Cine ne va lega rănilile, ne va duce la adăpost și se va îngriji de recuperarea noastră pe termen lung? "Către cine voi scăpa să mă tămăduiesc, fără numai către Tine vindecătorul sufletelor și al trupurilor? Varsă peste mine, Dumnezeule, mila Ta cea mare" cum citim în imnul Utreniei. Hristos însuși este Doctorul nostru. El este Samarineanul care poate fi numit bun și care este singurul ce poate să se apropie de noi cu adevărată putere de vindecare. El nu ne ocolește; noi nu suntem o plictisitoare întrerupere pentru munca Lui importantă; Lui nu îi este teamă să intre în condiția noastră putredă și urât mirositoare.

Foarte des Sfânta Scriptură descrie scene paralele cu parabola de mai sus: orbul din Ierihon (cf. Luca 18:35-43), cei zece leproși care au stat departe (Luca 17:12-14), Zaheu vameșul cel scurt de statură (cf. Luca 19:2-6), femeia cu scurgerea de sânge (cf. Marcu 5:25-29). Aceștia și încă mai mulți erau în drumul parcurs de Iisus de la un loc la altul, și ce au făcut? Au avut curajul să strige; au avut curajul să se urce într'un copac, au avut curajul să se atingă de poalele hainei Lui. Au avut curajul să uite de ei, de mândria lor, de ce vor gândi alții despre ei ca să poată să se concentreze asupra aceluia care este singurul ce poate vindeca. Așa și noi trebuie să

lăsăm de o parte toate grijile lumești și să strigăm: “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă.”

Când primim ajutor la timp de nevoie, suntem desigur recunoscători, de cele mai multe ori proporțional cu dificultățile pe care le întâmpinăm. Așa cum Sf. Ambrozie spune: “deoarece nimeni nu ne este mai aproape decât Acela Care ne vindecă rănilor, să Îl iubim ca pe Dumnezeul nostru, să Îl iubim și ca pe aproapele nostru” (Expunere la Evanghelia Sf. Luca, VII, § 84). O dată, Domnul Iisus a fost invitat să cineze în casa lui Simon fariseul. “...o femeie păcătoasă” a venit și a început să spele picioarele lui Iisus cu lacrimile ei și să le ștergă cu părul ei. Simon se gândea dacă Iisus este profet ar ști ce fel de femeie este cea care Îl atinge, implicația fiind, desigur, că de ar fi știut, sigur nu ar fi permis acest lucru. Dar Iisus știind gândurile lui Simon, a inițiat următorul dialog: “...Simone, am să îți spun ceva.” Iar [Simon] a răspuns: “Învățătorule, spune...” “Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci. Dar ne având ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci care dintre ei îl va iubi mai mult?” Simon a răspuns, “...socotesc că acelaia căruia i-a iertat mai mult.” Iar Iisus a zis către el: “Drept ai judecat.” Întorcându-se apoi către femeie I-a spus lui Simon: “...vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește. Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele” (Luca 7: 40-48).

De cele mai multe ori noi vrem să fim ca Simon Fariseul—pretinzând că suntem sănătoși, că păcatele noastre sunt puține și neînsemnate. Tristul rezultat este că deși noi stăm la masă cu Iisus, nu Îl lăsăm să se apropie de noi. Se pare că nici chiar El nu se poate apropia de noi dacă noi Îl respingem. Femeia păcătoasă însă a putut să se apropie de El, să Îl atingă, și permițând aceasta El a dovedit a fi aproapele ei; a vindeca viața ei destrămată. Ei i s-a iertat mult nu pentru că ea a păcătuit mai mult decât Simon, ci pentru că ea a lăsat la o parte ori ce prefăcătorie, în timp ce Simon și-a păstrat aerul lui de superioritate. Ea a fost dispusă să își mărturisească public și cu smerenie păcatele în timp ce Simon nu s-a coborât nici măcar să ofere cele necesare oaspetelui său. Ea L-a iubit pe Iisus mult, iar Simon L-a iubit puțin.

Domnul nostru Iisus vine în ajutorul celor care se smeresc, care admit că au nevoie ca prezența lui vindecătoare să permeeze întreaga lor ființă. După cum spune Sf. Luca, când judecătorul întreabă pe Iisus: “Cine este aproapele meu?” o face “voind să se îndrepteze pe sine” (Luca 10:29).

“Desigur va fi clar” gândea el, “că ori ce definiție a ‘aproapelui’ Iisus va avea, se va vedea că îmi iubesc aproapele și deci îndeplinesc acea parte a legii.” Dar ca Simon Fariseul, această auto-justificare arată oarba lui încredere în sine care nu primește dragostea lui Dumnezeu.

Dacă ne întoarcem atenția către contextul care a făcut pe judecător să întrebe pe Iisus despre aproapele, ne dăm seama cât de extinsă este parabola Bunului Samaritean. Și iată un judecător de lege s’a ridicat și ca să-L pună la încercare a întrebat: “...ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Iar Iisus a zis: “Ce este scris în lege? Cum citești?” Iar el a răspuns: “...să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău din toată inima și din tot sufletul tău, și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” Atunci Iisus a zis către el: “...Drept ai răspuns; fă aceasta și vei trăi” (Luca 10:25-28).

Viața veșnică se dă acelor care iubesc—acelor care iubesc pe Dumnezeu cu întreaga lor ființă și care iubesc pe aproapele ca pe ei înșiși. Am văzut deja în parabola Bunului Samaritean cum dragostea noastră pentru Dumnezeu se naște din dorința noastră de a ne cunoaște și de a accepta că suntem răniți de propriile noastre păcate, să murim de-a lungul drumului vieții fără ca cineva să ne ajute, strigând către Iisus să se apropie de noi. A iubi pe Dumnezeu din *toată inima* trebuie să Îl lăsăm pe El să vindece *toată ființa* noastră. A iubi pe Dumnezeu din tot trupul și din tot cugetul trebuie să Îl lăsăm pe El să vindece rănilor păcatului care străpung fiecare aspect al ființei noastre. Căci fiind vindecați și iertându-ni-se mult, mult Îl vom iubi pe El.

Ce putem spune atunci despre dragostea față de aproapele? Cum poate, imaginea călătorului rănit, să ne ajute în dragostea față de aproapele? Fericitul Augustin spune că nu este de ajuns să ne considerăm noi omul rănit pe care Hristos L-a adus la han (la Biserică), dar tot odată și ca hangiul. “Noi [Biserica] îndeplinim funcția hangiului. Lui i s-a spus: ‘Dacă vei cheltui mai mult, îți plătesc când mă întorc.’ Dacă noi am cheltui cel puțin tot atât cât am primit! Ori cât de mult am cheltui, fraților și surorilor, este banul (averea) Domnului” (Predica 179 A). Când Iisus i-a trimis pe apostoli să propovăduiască le-a spus: “în dar ați luat, în dar să dați” (Matei 10:8). Nu putem da ceea ce nu am primit. Lăsând pe Hristos să ne vindece, putem la rândul nostru să oferim ceea ce vindecare acelor care sunt răniți și zdrobiți pe care îi întâlnim pe drumul vieții noastre. Aceasta este chemarea Bisericii.

Dacă încercăm să vindecăm pe alții cu propriile noastre puteri, chiar și cu tot ce viața asta are mai bun de oferit, vom evita nevoia lor cea mai adâncă și mai reală, și făcând aceasta ne vom dovedi a fi ca preotul și ca Levitul, trecând pe alături de suferința lor spirituală. Pentru acest motiv și în acest fel Sf. Pavel sfătuiește Biserica din Corint: “Binecuvântat este

Dumnezeu și Tatăl Dumnezeului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul a toată mângâierea, Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru ca să putem să mângâiem și noi pe cei care se află în tot necazul, prin mângâierea prin care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu” (2 Cor 1:3-4). Dumnezeu, în Iisus Hristos, se apropie de noi în toate necazurile noastre ca la rândul nostru și noi să ne apropiem de alții “prin mângâierea prin care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu.” Aceasta este o imagine minunată. Este imaginea lui Hristos care se apropie de noi, dovedindu-Se a fi aproapele nostru astfel ca și noi să ne apropiem cu adevărat de alții și de a dovedi a fi cu adevărat aproapele lor.

Cine este aproapele meu? Aproapele meu este Însuși Hristos. El singur este Cel care se apropie de adâncurile sufletului meu îndurerat. Iar contactul cu El care mă vindecă, mă face să iubesc mult, atât pe El din tot sufletul meu, cât și pe alții cu mila cerească care mi-a fost dată în dar mie. ■

2013 ICON CLASS SCHEDULE

Two icon classes will be offered in 2013:

JUNE 2-8, 2013

and

JULY 14-20, 2013

Those interested please contact the monastery at:
iconclass@dormitionmonastery.org

A new book published this year by the monastery is

THE PSALTER

edited by Fr. Roman Braga.

The 300 page book is hard bound and each katisma is headed by a beautiful color illustration.

Cost \$ 35.00 plus shipping.

To purchase a copy e-mail the monastery at:
dormitionmonastery@dormitionmonastery.org

ROLUL ȘI RESPONSABILITATEA FEMEII CREȘTINE ÎN VIITORUL BISERICII ORTODOXE

Se spune că femeia este parte din bărbat și bărbatul parte din femeie, iar unul fără celălalt nu se concepe. Persoana, în complexitatea ei este totodată masculină și feminină. Binecuvântarea biblică invită de o potrivă bărbatul și femeia să aibă stăpânire peste tot pământul, să îl cultive ca să aducă roade pe care să le aducă apoi ofrandă Creatorului. Împreună ei au vocația de a fi regi și preoți ai creației și conslujitori ai liturghiei cosmice. Sfinții Grigore de Nissa, Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur sunt de comun acord că femeia este puternică, dovedindu-se a fi egală, și chiar superioară bărbatului în lupta pentru credință. Capitolul al doilea al Facerii vorbește despre cum Dumnezeu l' a adormit pe Adam și luându-i o coastă a creat femeia, iar Adam a zis: "Iată aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său" (Facerea 2:23). Fiind creată după Adam nu înseamnă că ea trebuie să fie subordonată bărbatului. Luată din bărbat, femeia nu este inferioară lui, ci mai de grabă ea este "interioară" bărbatului. El (Adam) a admis că bărbatul este incomplet fără femeie, aceasta însemnând că femeia este diferită de bărbat și în același timp asemănătoare lui, iar împreună ei formează un tot.

Sfânta Scriptură spune că bărbatul și femeia vor fi uniți, vor fi unul nu numai printr' o uniune fizică dar vor fi unitatea care formează Biserica. Nici unul nu este membru al Bisericii mai mult decât celălalt. Din punctul de vedere ortodox bărbatul și femeia sunt egali în planul lui Dumnezeu de mântuire. Din punct de vedere liturgic, femeia este preot după modelul Maicii Domnului care oferă rodul pântecelui ei lui Dumnezeu, îndeplinind astfel funcția preoției.

Dacă ne gândim la atitudinea lui Iisus față de femei și relația Lui cu ele în timpul petrecut de El pe pământ, vedem că deși El a luat trup bărbătesc, valorile pe care El le-a expus, mai cu seamă în predica de pe munte, sunt acelea care după tradiție și mai cu seamă în cultura occidentală sunt considerate de natură feminină: blândețe, umilință, iertare, (vezi Matei 11:29; 5). Iisus nu și-a ascuns nici sentimentele: a plâns la mormântul lui Lazăr; a avut grijă de cei bolnavi, bărbați și femei de o potrivă, vindecându-le bolile trupești și sufletești, așa cum a făcut pentru slăbănogul despre care este scris în Evangheliile de la Matei (9:2), Marcu (2:3) și Luca (5:18), cât și pentru femeia gârbovă din Evanghelia de la Luca (13:10-13).

Iisus a vorbit cu femeile, le-a pus întrebări, le-a permis deasemenea să-I pună ele întrebări, iar dialogul dintre ei a fost folositor. Cu femeia Samarineancă Iisus a dezvăluit secretul de închinare în Duh și Adevăr;

conversația cu femeia Canaaneancă s'a încheiat oarecum pe tema cu care se deschide Evanghelia Către Neamuri (păgâni). Printre prietenii apropiați ai lui Iisus, pe lângă Petru, Iacov și Ioan, găsim pe Martha, Maria sora lui Lazăr și pe Maria Magdalena. Iisus a recunoscut credința și dragostea femeii păcătoase care l-a spălat picioarele, și cu toate că ea l'a pus într'o poziție neplăcută, nu a respins-o ci l-a spus: "...credința ta te-a mântuit! Mergi în pace" (Luca 7:36-50). Iisus a vindecat și pe soacra lui Petru, atingându-se de ea, gest care nu era permis în tradiția Vechiului Testament. Și l-a fost milă și de văduva din Nain înviind pe fiul ei mort.

În aceste câteva exemple vedem cum Iisus nu a ținut seamă de Legea Mozaică și de comportamentul față de femei în general. Iisus ne oferă exemplul femeii care a răscolit toată casa ca să găsească banul pierdut, care reprezintă Împărăția Cerurilor, pentru a demonstra dorința ei fierbinte pentru aceasta; El a acceptat banul văduvei ca fiind mai prețios decât averile bogaților.

Adunările din casele oamenilor au format nucleul inițial al Bisericii, relevând astfel importanța familiei. Cu privire la familie, Iisus a abolit și tradiția Mozaică referitoare la divorț, declarând căsătoria ca fiind veșnică. În Cartea Faptelor vedem ce a fost prima comunitate creștină—nucleul Bisericii: "Toți aceștia, într'un cuget, stăruiau în rugăciune împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Iisus, și cu frații lui" (1:14). Și tot în Cartea Faptele Sfinților Apostoli găsim referință la comunitatea creștină formată din bărbați și femei: "Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fii voștri și fiicele voastre vor prooroci..." (2:17).

În cultura actuală, rolul femeilor este imens! Societatea în care trăim nu este creștină; școlile unde copiii noștri își capătă educația și unde petrec cea mai mare parte din zi, nu sunt creștine. Cultura de azi nu este favorabilă creștinismului. Cultura de azi este bazată pe informatică; prea multe informații. Dar informațiile nu sunt suficiente pentru formarea personalității.

Cum să trăim deci în această societate? În Cartea Pildelor este scris că educația fundamentală de cultură și caracter se formează în primii șapte ani de viață ai copilului, petrecuți acasă, în cadrul familiei. În tradiția ortodoxă femeia este sfântă—așa cum Biserica este sfântă—atât în Biserică cât și în familie. Femeia este elementul cheie în educația religioasă din cadrul familiei. Roul principal al femeii, al mamei, este acela de a crește copiii în tradiția ortodoxă. Educația din școli este formală și bazată pe informații, iar mare parte din ea va fi uitată și niciodată folosită. Educația pe care copilul o capătă în cadrul familiei nu se uită niciodată, și va fi folosită în anii maturității chiar dacă în perioada adolescenței copilul se îndepărtează de Biserică pentru un timp. Este rolul mamei de a aranja și de a organiza altarul

familiei, cu icoane și candelă, cărți de rugăciuni, Biblia, Psaltirea și Ceaslovul; astfel copilul știe că acela este locul de rugăciune al familiei.

Rolul principal al femeilor în Biserica Ortodoxă este acela de a fi mame și casnice. Desigur, asta este contrar culturii de azi care spune că profesiunea și cariera sunt mai importante decât familia. Dacă femeia creștină se lasă influențată de această cultură viitorul Bisericii va fi în pericol pentru că copilul nu va primi o educație creștină în cadrul grădinițelor sau dela bay-sitters. Mama trebuie să devoteze suficient timp pentru copil căci familia este mai importantă decât cariera.

Ne rugăm și sperăm că femeia creștin ortodoxă va realiza și va înțelege cât de important este rolul și responsabilitatea ei față de Biserică. Se spune că în timpul persecuțiilor păgânii admirau pe copiii creștinilor pentru educația, manierele și comportamentul lor. Ce frumos ar fi dacă în societatea de azi, noi ortodocșii am da un astfel de exemplu prin felul nostru de viață.

Dar nu este oare important și rolul pe care îl are tatăl în educația copilului? Rolul tatălui este la fel de important dar în alt fel. Tatăl este susținătorul și protectorul familiei. Când se întoarce de la lucrul său găsește și el o familie primitoare, soție și copii; împreună mama și tata se ocupă de educația copiilor. Dacă copii nu își primesc educația creștină de mici, generația lor nu va rămâne în Biserică, ci va fi atrasă de alte curente sau alte așa zise grupuri religioase care îi va educa în alte forme de spiritualitate. În țările ortodoxe nu există școală duminicală, sau tabere religioase pentru că totul se face în cadrul Bisericii. Biserica nu are nevoie să organizeze astfel de activități pentru că Biserica este parte din viața oamenilor; calendarul școlar și activitățile sociale sunt în acord cu calendarul bisericesc.

Fără o educație religioasă o educație generală este incompletă. Cum se face educația în familie și în Biserică? Adevărata educație nu este teorie, ci practică. Teoria și formația intelectuală nu aduce mântuirea. Mama este cea care ia copilul de mână și îl învață cum să se închine la icoane, duce copilul la spovedanie, îl învață cum să păstreze postul și cum să onoreze marile sărbători ale Bisericii și pe marii sfinți. Tot mama duce copilul la spital sau la casa de bătrâni să viziteze bolnavii și bătrânii; învață copilul să fie blând cu cei din jur și să ceară iertare; tot ea învață pe copil despre importanța Sfintelor Taine; mama dă exemplu, iar copilul imită. Aceasta este mântuirea. Dacă viața religioasă este practică acasă, viitorii adulți vor continua să o practice în familiile lor iar Biserica va continua să existe. Acesta este rolul principal și cel mai important al femeii în Biserică.

Femeia face încă și mai mult; Adevărata femeie ortodoxă este exemplul a ceea ce "Femeia" a fost menită să fie de la bun început, ceea ce Dumnezeu a intenționat ca ea să fie. Și asta este ceea ce "a doua Evă," Fecioara Maria, a îndeplinit. Femeile sunt femeile mironosițe, acelea care au grijă ca biserica

să fie curată, veșmintele călcate, biserica decorată la sărbători, ca o masă specială să fie pregătită în ocazii speciale. Tot ele trebuie să aibă grijă ca bărbații să își îndeplinească responsabilitățile. Femeile sunt acelea care organizează programe pentru copii și tineret; tot ele știu cum să adune fonduri pentru întreținerea bisericii și pentru binefaceri. Ele fac nu numai educația religioasă a copiilor acasă, aceasta se extinde și la educația de la școala duminicală. Femeile sunt acela care trebuie să învețe tânăra generație cum să păstreze și să ducă mai departe tradiția și cum să preia funcțiile de susținere a Bisericii. Aceasta este o responsabilitate foarte mare. Aspectul material, administrativ al Bisericii ca instituție depinde foarte mult de talentele și participarea femeilor. Aceasta este ceea ce ne învață Sfinții Părinți iar tradiția s'a format din învățăturile venite din bătrâni și transmise din generație în generație. Practica credinței, aspectul material și administrativ al Bisericii sunt toate parte din viața spirituală pentru că suntem totodată trup și suflet.

Pentru acele femei care nu au vocația de a fi mame și soții, este viața celibatară, o viață dedicată Bisericii, sub îndrumarea unui duhovnic spiritual, sau o femeie credincioasă în vârstă care are experiență și trăiește în cadrul Bisericii, sau viața de mănăstire. Femeia celibatară are multe talente de oferit Bisericii; ea poate deveni ca o soră mai mare, o prietenă și un ajutor. Este multă "diaconie" pentru femei în Biserică.

Femeile Mironosițe și sfințele Bisericii, ca să nu mai vorbim de Fecioara Maria, sunt exemple, modele pentru femeile ortodoxe. Fiecare generație de femei din Biserică devin Mironosițe, sfinte, modele de urmat pentru noile generații. ■

FEAST OF THE NATIVITY 2012

SCHEDULE OF SERVICES

Monday, December 24 Eve of Nativity	Royal Hours & Typica Vesp. Liturgy of St. Basil Vigil Service	8:00 am 10:00 am 6:00 pm
Tuesday, December 25 Nativity of the Lord	Akathist, 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. John Vigil Service	9:00 am 10:00 am 6:00 pm
Wednesday, December 26 Synaxis of the Theotokos	Akathist, 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. John Lunch & Caroling Vigil Service	9:00 am 10:00 am 12:30 pm 6:00 pm
Thursday, December 27 Protomartyr Stephen	Akathist, 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. John	8:00 am 9:00 am
Monday, December 31	Matins, Hours & Typica Vigil Service Thanksgiving Service	5:00 am 6:00 pm 11:30 pm
Tuesday, January 1, 2013 Circumcision of our Lord St. Basil the Great	Akathist, 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. Basil	9:00 am 10:00 am
Saturday, January 5, 2013 Eve of Theophany	Matins 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. John Blessing of Water Vigil Service	6:30 am 9:00 am 10:15 am 6:00 pm
Sunday, January 6, 2013 Feast of Theophany	Akathist, 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. John Blessing of Water Vigil of the Feast	9:00 am 10:00 am 11:30 am 6:00 pm
Monday, January 7, 2013	Akathist, 3rd & 6th Hours Divine Liturgy of St. John	8:00 am 9:00 am